

Güzel Yaşadı...

Şuayib GÜRSOY
İskilip Kaymakamı

Düğününden birkaç gün önce öğrenmiştim yeni görev yerimi. “Kağızman’a ısmarladım nar gele, nar gele” türküsünden ismini duymayan yoktur neredeyse. Ben de hem bu türküden hem de komşu ilçesi Tuzluca’da iki yıldır çalışıyor olmamdan dolayı çok iyi biliyordum Kağızman’ı. Elması, kayısı, yeşili, havası, suyu ile Kars platosunun en müstesna köşelerinden biridir; Selçuklu yurdudur. Amma ve lakin derdi de derindir, yöneticilik yapan için sorumluluğu da büyüktür... İşte bu nedenlerle ilk duyduğumda olumlu yönlerinin sevincinden tereddütlerimin ağırlığı sebebiyle biraz hayal kırıklığı yaşamıştım. Hayatımın en mutlu geçmesi gereken dönemlerinden biri, bol bol düşünceli geçmişti. Daha birkaç ay önce Kağızman merkezine sızmak isteyen terörist grupla çıkan çatışmada, kahraman askerimiz siper olmuş kahpeliğe ve geçit vermemişti hainliğe. Beş terörist ölü olarak ele geçirilmişti. O olayda duymuştum ilk kez ismini ve de namını. Sorumluluk sahasında gerçekleştirilen her operasyon gibi timinin başında yer almış, atalarından aldığı bu gelenekle askerine güven vermiş, düşmanına korku salmış, dur demişti insanlığını kaybetmişlere Yavuz Yüzbaşı.

Tereddütlerle başladığım Kağızman’daki görevimde ziyaretime ilk gelen O olmuştı. Odaya girdiğinde selamını çakmış: “ İlçe Jandarma Komutanı Yüzbaşı Yavuz Sonat Güzel ” diye tanıtmıştı kendini. Çakı gibi asker denir ya, işte tam öyleydi. Ama bir o kadar güleç, bir o kadar

da nur simalı... İlk görüşmemiz olmasına rağmen yapmış olduğumuz sohbet o denli hoş, o kadar rahatlatıcı olmuştur ki uzun zamandır tanıdığım bir dostla yıllar sonra yapılan ilk buluşma tadını vermişti bana.

Yavaş yavaş yaşadığım tereddütleri atmaya başlamış, ilçeye ısınmış, yapacak çok iş olmasının verdiği kamçılama ile Kağızmanlı olmaya koyulmuştum. “Allah kaldıramayacağı yükü vermezdi kulunun omuzlarına”. Yani aslında yaşadığımız her olay, karşılaştığımız her problem, yüklendiğimiz her görev üstesinden gelebileceğimiz şeylerdi. Bu telkindi bana azim veren. Böyle düşündükçe işler kolaylaşıyor, dağ gibi sorunlar küçüldükçe küçülüyor, insan varlık sebebinin gereğini yerine getirmeye azmediyordu.

Süreklili duam olan ve birçok kişiden de dua olarak istediğim “Allah’ım güzel insanlarla karşılaştırsın bizleri” talebinin sırrı mıdır yoksa şans mıdır bilemiyorum mesai arkadaşlarımla da oldukça güzel bir uyum yakalamıştık. Başta Yavuz Yüzbaşı olmak üzere, savcısı, hâkimi, askeri, polisi, memuru, amiri canla başla vatana hizmet gayretiyle çalışıyorlardık. İlçede güvenlik önemli bir gündem maddesi olduğundan “emniyet asayiş” toplantılarını düzenli olarak yapıyor, her hususu değerlendirmeye çalışıyorduk. Bu nedenle İlçe Jandarma Komutanı ve Emniyet Müdürü belki de en çok görüştüğüm ve en yakın çalıştığım insanlardı. Bu toplantılarda ister istemez gündemin haricinde sohbetlerimiz oluyor, “memleket meselelerine” dair de kendimizce çözümlemeler

getiriyorduk. Hemfikir olduğumuz hususların yanında ayrıştığımız konular da çıkıyor ama farklı düşünssek de bu farklılıkların “daha iyiye” ulaşma çabasından kaynaklandığından kuşkuymuz olmuyordu. Bazen iş içinden çıkılmaz hale gelince (!) Yavuz Yüzbaşı “Kaymakam Bey en iyisi gelin biz yine kendi gündemimize dönelim, sorumluluğumuzda olan işleri çözmeye çalışalım” diyerek bizi kendimize getiriyordu. O’nun sevdiğim en güzel özelliklerinden biri de buydu: “Herkes kendi işini iyi yaparsa, dünya daha yaşanabilir bir yer olur” felsefesi.

Bizim Millet olarak zaaflarımızdan biridir her konuda fikir yürütmek. Sorumluluk alanımızda olmayan her konuda ahkâm kesmek ama aslında yapmamız gerekeni de ihmal etmek. Bunun yanlışlığını hepimiz biliriz bilmesine de birilerinin bunu hatırlatmasına ihtiyaç duyarız. İşte o hatırlatıcı rolünü üstlenirdi Yüzbaşıım çoğunlukla...

Biz de bu bilinçle sorumluluk sahamızdaki görevlerimizi eksiksiz yapmaya gayret ediyorduk Onunla. Bunu şiar edinmiştik. O’nun, ilçede benden önce göreve başlamış olmasından kaynaklı tecrübesinden yararlanmaya çalışıyor, birçok hususta fikrine başvuruyordum. Birlikte geçirdiğimiz vakit günden güne artıyordu. Güvenlik açısından riskli sayılabilecek köylere ekstradan bir önlem almadan birlikte gidip, ora-

daki halka güvendiğimizi, onların da bize güvenmesi gerektiğini göstermeye çalışıyorduk. Kâh bir şehit ailesini ziyaret edip birlikte hüznleniyor, kâh bir garibana çat kapı uğrayıp derdini dinliyorduk. Bazen bir çoban oluyordu sohbet arkadaşımız, bazen yoldan aldığımız yaşlı bir teyze. Ulaşabildiğimiz kadar gönle girmekte hedefimiz. Zaman geçtikçe birbirimize daha fazla ısınmıştık. Dedim ya çakı gibi asker, bir defa şahit olmamışımdır görev yaptığım süre içerisinde onun katılmadığı bir operasyona. Gitmek zorunda değildi aslında, karargâhta kalıp süreci oradan izlemek ve yönetmek de bir seçenektir. Hatta bazen gerekli ve ihtiyaç olan bir seçenektir. Bu seçeneği aklından bile geçirmediğini biliyorum. Astlarının samimi itirazlarına, "Komutanım siz burada kalsanız daha sağlıklı olur, en önde gitmeseniz keşke, hafazanallah sizin kılınıza gelecek zarar hem bizi bitirir hem de teröriste moral olur, n'olur kalın" yalvarışlarına rağmen. Sanki bir günah, ayıp sayardı askerin başında olmama fikrini. Birçok defa elimde bir tatlı paketiyle karargâha dönüşlerini beklemişimdir. Kaç kez askerin başında dönüşünü izlemişimdir. Parkasının içinde boncuk boncuk terlemiş ama yorgunluğa emare sayılacak her türlü halden uzak gülüşüyle kaç kez hoş bulduk deyişini dinlemişimdir. Operasyon için gittikleri yerler ki, dağların gökyüzüne değebilmek için yarıya girişmiş zirvelerinden oluşan bölgeler; Çemçeler, Madurlar... O işini yaparken çakı gibi olan Komutan, normal hayatta askerine bir o kadar müşfik, bir o kadar babacan yaklaşırdı. Bir o kadar hakkaniyetli bir o kadar "kul hak-

kından" korkan... Çok dert yanardı astları, askerin kumanyasından bile yedirmezdi rütbelilere: "Onlar erlerin hakkı" derdi. "Kantinden size ne isterseniz ısmarlayayım". Askerliği askerlik, yöneticiliği yöneticilik, arkadaşlığı arkadaşlık...

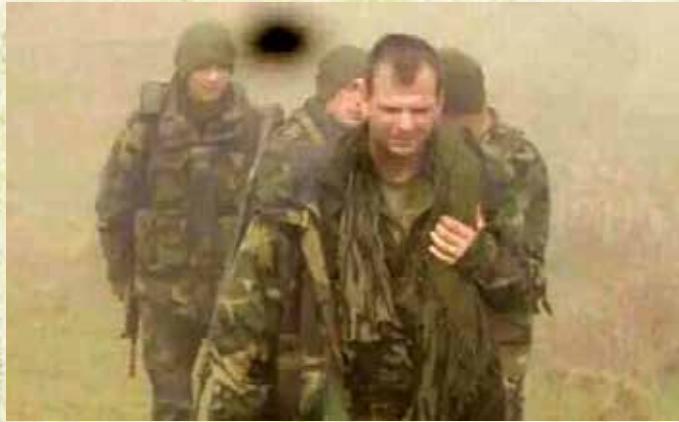
Bir gün Savcı Beyle yanıma geldiler. Hoş beşten sonra Savcı Bey: "Kaymakam Bey, Yavuz Yüzbaşıyla uzun zamandır düşündüğümüz bir proje var, bunu hayata geçirebilecek olan sizsiniz, e sonuçta icracı makamda olan biz değiliz" diye konuyu açtı. "Aslında basit bir konu ama faydalı olacağını düşünüyoruz, üzerimize vazife değil ama çocuğunuz oldu-

ve yeşilini nispeten korumuş halini ilçe halkının kullanımına nasıl açarım diye düşünüyordum. Muradım halkla Devletin yakınlaşmasına bir vesile oluşturmaktır. Evet, olabilirdi aslında; ilçenin en merkezi yerinde, güvenli, çam ağaçlarıyla çevrili, küçük bir kamelya ve eskiden önünde resmi törenlerin yapıldığı bir Atatürk büstü dışında bir şey bulunmayan oldukça da geniş bir bahçeydi bahse konu olan yer ve bu bahçenin bir köşesi pekâlâ çocuklar için küçük bir oyun parkına dönüştürülebilirdi.

Yavuz Yüzbaşı'ya çok sonraları, ikimiz de Kağızman'dan ayrıldıktan sonra, bu konuşmayı hatırlatmış ve eklemiştim: "Biliyor musun en uzun süre kaldığım ilçe Kağızman'da birçok faydalı iş yapmışımdır belki ama en çok teşekkürü ve duayı o yaptığımız park sayesinde almışımdır. Bu fikrin sahibi sendin, dolayısıyla teşekkür ve duaların sahiplerinden biri de sensin"

Askerliğin dışındaki konulara da kafa

yoran, bölgedeki kronik meselelerin çözümünde sosyal ihtiyaçların giderilmesinin önemini farkında olan biriydi güzel komutan. "Çocuk parkı" düşüncesi bunlardan sadece biriydi. Her mesele bu kadar basit ve çözümü de bu kadar kolay oluyordu. Bölgenin acı gerçeklerinden, sonuçlandırılması güç ve ilçemizin de muzdarip olduğu kan davaları da bu kabilden sayılabilirdi. Bunlardan biri yıllardan beri devam eden ve kangrene dönüşmüş, iki büyük köyün ve iki aşiretin meselesi haline gelmiş bir vakıaydı. O güne kadar bu mesele yüzünden giden onca can, akan onca gözyaşı ve kan bu problemin kefareti olmamış, yaşa-

ğunda önemini siz de anlarsınız" diye ekledi. Fikir Yavuz Yüzbaşıdan çıkmış, birkaç girişimde de bulunmuşlar ama bir sonuç alamamışlar. Söylediklerinde ilk tepkim "ya ben de bu durumun farkındayım ama Belediyenin yapması gereken bir yatırım olduğu için çok üzerinde durmadım" şeklindeydi. Ama belediyeye bırakacak olursak o işin gerçekleşmesinin çok zaman alacağını hepimiz farkındaydık. İlçe merkezinde çocuklar için bir oyun parkının olmayışıydı mesele. Çocuk parkını yapmak kolaydı da, mekân olarak merkezi, korunaklı bir yer sıkıntısı vardı bu iş için ilçede. O günlerde ben de Hükümet Konağının genişçe

nan acılar bir türlü son bulmamıştı. Birçok kez başlatılan çözüm çabaları da sonuçsuz kalmıştı. İki aşiret arasındaki bu kavga sosyal bir problem olmanın yanında terör bölgesi olan bir yerde ciddi bir güvenlik açığı meselesine de dönüşmüştü. Yavuz Yüzbaşının bu konuda uzun zamandır kafa yordüğünü biliyordum. Benim ajandamın da önemli bir gündem maddesini teşkil eden bu husus üzerinde uzun istişarelerimiz ve fikir teatilerimiz oluyordu. İkimizin de vardığı sonuç aslında tarafların da bu konunun artık çözülmesi gerektiğine inanıyor olması fakat sosyal ego diyebileceğimiz karanlık bir inandın bu çözüm ikliminin önüne geçtiği yönündeydi. Bu inadı kırmak için resmi olmasa da bir çalışma grubu oluşturmuş, bu çalışma grubunun içine gerçekten bu sorunu dert edinen ve herkesin güvendiği ve sözüne itibar edeceği kişileri almıştık. Yavuz Yüzbaşı bir koldan, Müftü Bey ile Said Ağa da ayrı bir koldan uzun uğraşlar sonucu iki tarafın ileri gelenlerini ikna etmeyi başarmıştı. Ne kadar önemli bir işin gerçekleştiğinin hepimiz farkındaydık. Bu öyle bir sorundu ki yetmiş yıldır çözümünü kimselere nasip olmamıştı. Tarafların bizden son isteği; iki aşiretin mensuplarının katıldığı, Devletin garantörlüğünde bir buluşmanın sağlanması ve bu barışın kamuya böyle bir heyet huzurunda ilan edilmesi idi. Benimle birlikte, Hâkim Beylerin, Savcı Beylerin, Yüzbaşımızın, Emniyet Müdürümüzün, Müftü Beyin, İlçenin ileri gelenlerinin huzurunda gerçekleşen bu buluşmada, karşılıklı verilen sözler bir senet hükmüne geçiyor; yapılan dualar semaya yükselirken güzel bir işe vesile olmanın verdiği huzur hepimizin ruhunu sarıyordu. Bu huzur atmosferinin baş mimarlarından olan Güzel Komutanın bakışlarındaki haklı gurur ve sevinç bu gün bile aynı tazeliğinde aklımda.

Günler günleri kovaladı, olaylar olayları... Biz hatıralar biriktirdik kısacık ömrümüzde. Her yeni günün yeni bir ümit olarak bizlere sunulduğu hayatta, güzel şeylerin de bir sonu oluyordu. Yavuz Yüzbaşı için Kağızman'dan ayrılış vakti gelmişti. Ben ondan sonra en az bir yıl daha kalacaktım ve bu ayrılığın beni çok etkileyeceğinin farkındaydım. En yakın mesai arkadaşlığımın dışında ailecek görüştüğümüz, boş zamanlarımızın eşsiz faaliyeti olan halı saha maçlarında birlikte terlediğimiz, birlikte dertleşip, birlikte eğlendiğimiz bir yolculuğun sonuydu bu. Bir taraftan Ankara'ya gidiyor oluşunun sevincini paylaşıyor, diğer taraftan Ondan sonra oluşacak boşluğun aynı şekilde doldurulup doldurulamayacağı tereddütlerini yaşıyordum. Hakikaten sıkıntılı bölgelerde iyi bürokratların, iyi askerlerin halkla kurduğu diyalogun ne gibi güzel sonuçlar doğurabileceğinin en bariz örneklerindendi Yavuz Yüzbaşı. "Merak etmeyin Kaymakam Bey, artık istihbaratlar Genel Komutanlıktan gelecek, sizi yalnız bırakmayacağız..."

Yavuz Yüzbaşı Ankara'ya gittikten sonra hep Ankara'da buluşup eski günleri yâd etmenin planlamalarını yaptık. Hem onun hem de benim yoğunluğum bu planların gerçekleşmesine fırsat vermedi. Mümkün mertebe telefonla da olsa irtibatımızı devam ettirmeye çalıştık. İlçede ne zaman önemli bir olay olsa arar ilgilenir, paylaşacağı bir husus varsa paylaşır en azından hal hatır sorar, iyi dileklerini paylaşırdı. Yeni duruma alışmıştım. Tek alışamadığım husus yeni rütbesiydi. O'na hitap ederken hala "Yavuz Yüzbaşım" diyordum. Oysa o güne kadar alabileceği tüm başarıları temsil eden nişanelerin ve brövelerin haricinde bir yıldız daha takmıştı omuzlarına. Bu yıldız daha fazla artırmıştı sorumluluğunu, tevazuundan hiçbir

şey kaybettirmeden. "Kaymakam Bey, sizin gözünüzde galiba ben hep yüzbaşı olarak kalacağım ama artık rütbem binbaşı hatırlatayım." takımları epeyce bir süre devam etmişti.

2014'ün temmuzuydu, bir mesaj geldi telefonuma. "Kaymakam Bey, artık mekân Tunceli; emirlerinizi beklerim..." Yavuz Binbaşydı mesajı atan. Ben Kağızman'daki sıramı savmış, kaderin bana yazdığı serüvende "İskilip Kaymakamı" rolünü üstlenmeye başlamıştım. Tunceli'yi görünce ben gideceğim gibi bir huzursuzluk kapladı içimi. Hemen telefona sarıldım. Telefondaki ses-te benim içimdeki huzursuzluktan eser yoktu. "Nasıl adanmışlık" diye geçirirken içimden bir taraftan da "şöyle kanaatkârlığa sahip olamadım bir türlü" diye de hayıflanıyordum. Tahminlerim doğrudu. Kendi talep etmiş; "Hakkâri, Şırnak, Tunceli... Nereyi takdir ederseniz, nerede ihtiyaç varsa gitmeye hazırım" "Allah kolaylık versin, güç kuvvet versin, Allah yardımcınız olsun, irtibatımızı koparmayalım" cümleleriyle bitmişti telefon görüşmemiz. Yavuz Binbaşı, tarihin sayfalarında belki birkaç cümleyle geçecek ama Millet'in gönlünde sayfalar dolusu yer edinecek bir yolu seçmişti kendine. Birçok vatan evladı gibi ailesini, sevdiklerini, hayallerini geride bırakarak yeni kahramanlık destanları yazmak için yola koyulmuştu.

Tunceli'de tabur komutanı olarak başladığı görevinin ilk günlerinde emri altında bulunan ana kuzularıyla bir tanışma toplantısı tertip etmişti; "Arkadaşlar çok önemli bir taburun komutanı olarak görev almış bulunmaktayım. Her biriniz benim için çok kıymetlisiniz. Burada çok önemli bir vatan hizmeti için bulunmaktayız. Allah hepimizin yardımcı olsun. Biliyorum herkesin hayata dair güzel hayalleri, beklentileri var.

Kiminiz anne babasını, kiminiz eşini yavrusunu bırakıp buraya geldi. Bu tabur çok başarılı hizmetler ifa etmiş bu zamana kadar. Bize düşen devraldığımız bu görevde bizden beklenenin en iyisini yerine getirmektir. Bu nedenle tüm varlığınıza işinize odaklanmanızı istiyorum. Burada bir komutan asker ilişkisinden daha çok, bir ağabey kardeş ilişkisi içinde çalışacağız. Öğrendiğim kadarıyla taburumuz şimdiye kadar şehit vermemiş çok şükür. Ümit ediyorum ki bir şehit verecek olursak da bu ben olayım.” O an kaç kişi gözyaşı döküyordu, oradakilerin kaç komutanlarının boynuna sarılmamak için kendini zor tutuyordu bilmiyorum ama bu konuşmanın taburda çok farklı bir atmosfer yarattığına şüphe yoktu.

Tunceli’ye gittikten sonra bir hayli zaman görüşemedik Yavuz Binbaşılı. En son Ramazan bayramında bayramlaşmış yine görevinde kolaylıklar dilemiştim. Son dönemlerde Devletimiz, bölücü terör örgütüne karşı yürüttüğü mücadeleye hız vermiş, o bölgede operasyonlarını artmıştı. Anaların daha fazla ağlamaması, ülke insanının hak ettiği huzura kavuşması, habis bir ur gibi yıllardan beri enerjimizi emen bu illetten kurtulabilme adına gayretler atılmıştı. Elimin telefona gitmesinin bir nedeni de bu durum idi.

Aradığımda bir operasyonda olması veya bir toplantıda bulunması ihtimali çok yüksekti. Arayıp çalışma insancağını bozmak, dinlediklerimle de canımı sıkmak istemiyordum. Bununla birlikte haber kanallarındaki son dakika gelişmelerine odaklanmam, o bölgeden gelen haberlere yoğunlaşmam artmıştı.

Kurban Bayramının son gününü yaşıyorduk. Ülkenin içinden geçtiği sıkıntılı günler nedeniyle çok da bir bayram havamız yoktu. Terörle mücadele konusunda yaşanan sıcak gündemde şehit haberleriyle yüreğimizin dağlanması bir istisna olmaktan çıkmıştı. Her bayram adetten olan mesajlaşma ve telefonlaşma trafiğimde bir eksiklik vardı. Ne Yavuz Binbaşı beni aramıştı, ne de ben Onu. Hazır akıldayken bir an önce kıymetli dostu aramalı, dualarımızın onlarla olduğunu paylaşmalıydım. Akşam saatleriydi. Telefon uzunca süre çaldı. Cevap veren olmadı. “Ya operasyondadır, ya da başka bir işi vardır, O bana muhakkak dönüş yapar” diye düşünmeme fırsat kalmadan telefonuma gelen mesajla yüreğime bir hançerin saplanması bir oldu. “O değildir, olamaz, O’nun taburundan ama O değil...” Mesajla gelen fotoğraf Kağızman’da bir köy ziyaretinde çekildiğimiz, mutlu günlerden kalan bir kareydi. Bir haber sitesinden çekilmişti muhtemelen.

Hançerin en sivri, en can acıtıcı mahiyetindeki kelime “kurtarılamadı” ibaresiydi. Haberin doğruluğunu sınamak için kaç telefon görüşmesi yaptım, şehit olanın O olmadığını duymak için kaç kişiden medet umdum hatırlamıyorum. Ruhum hicran yağmurları altında, hayalim bir Kağızman vadilerinin serinliğine, bir Ankara ve Kandıra’daki yangın yerine, bir Tunceli’nin kekik kokulu dağlarına gidip geliyordu. Kendimi bir çatışmanın ortasında belirsiz noktalardan gelen kurşunların arasında, puslu bir havanın içinde nefes alamaz halde hissetmişim. Gözümünden damlayan yaşların telefon ekranındaki fotoğrafın berraklığını bozduğu gibi zihnimdeki Yavuz Binbaşılıyla gerçekleşecek vuslat sahnesi de bulanıklaşmıştı. Aramamdan yaklaşık dört saat önce Binbaşım Demirkapı mevkiinde kahpe bir kanas mermisiyle ağır yaralanmış ve tüm çabalara rağmen kurtarılamamıştı. Kaderin cilvesine bakın ki Kağızman’ın Demirkapı’sında dünyayı hainlere dar eden Kahraman, başka bir Demirkapı’da ruhunu Rahman’a teslim ediyordu.

Cebeci Şehitliği yüzlerce vatan evladını bağrına emanet almıştı. Doğusundan, batsına, kuzeyinden güneyine vatanın dört bir yanından kutlu bir dava uğruna canını feda edenler vatan toprağının o parçasında misafirdi. Bir sonraki karşılaşmamızı hiç böyle hayal etmemiştim. Tüm hatıralarımızı ve hayallerimizi kendi kendime mırıldandım Fatıha’dan önce. Beni duyduğundan tereddüdüm yoktu.

Eli öpülesi babasına “hiç merak etme, güzel bir hayat yaşadı oğlun, hayalini kurduğu gibi ölümlerin en güzelini tattı ve şahadet şerbetini içti. Rabbim şefaatine nail eylesin bizleri” diyebildim sadece boynuna sarılırken. Ruhun şad olsun soyadın gibi güzel insan. Hakkını helal et. İşkilip 2015.

